

da en mulighed for, at vi, som har fulgt flertallet vedrørende lovens realitet, og som stadig føler os tiltalt af tanken om at finde en løsning på disse problemer, opretholder vor stilling. Da er det vor appel til det høje ting, at det forstår, at det, når vi nu ikke stemmer for ændringsforslagene, men undlader at stemme, er dette det første af måske flere udtryk for, at vi ikke længere ønsker at følge flertallet i salen.“

Justitsministeren udtalte derefter vedrørende ændringsforslaget om samrådenes sammensætning:

„Jeg ved meget vel, at det, lægerne ønskede at opnå ved deres henvendelse, var, at det blev den behandlende overlæge, der skulle være medlem af samrådet. Jeg har i udvalget under den drøftelse, vi havde, overfor det ærede medlem hr. Viggo Starcke udførligt motiveret, hvorfor jeg ikke mente at kunne acceptere dette. Den ene begrundelse er den, at vi må have en ensartet afgørelse, og det forudsætter, at vi ikke skifter fra læge til læge. Den anden begrundelse henter jeg fra det, overlægerne selv sagde om de interkollegiale hensyn. Hvorledes tænker de ærede medlemmer sig en situation løst, hvor den behandlende overlæge — altså overlægen på det sygehus, hvortil den pågældende kvinde naturligt må henvises — ikke vil foretage et indgreb og hans kolleger derefter erklærer: af interkollegiale grunde kan vi ikke foretage et indgreb, som en kollega har nægtet at foretage? Jeg ved, at det spørgsmål blev stillet direkte til lægerne under forhandlingerne i udvalget; jeg ved, at lægerne viste det fra sig og sagde, det var ikke deres sag. Men jeg går ud fra, at det ærede medlem må indrømme mig, at vi kan ikke legalt stille en kvinde overfor den situation, som vil opstå, hvis den behandlende overlæge nægter at medvirke.“

Der udspandt sig derefter en længere drøftelse om de stillede ændringsforslag og den formelle behandling af disse. Inden afstemningen erklærede *Henry Christensen* (V), at han og flere af hans gruppes medlemmer ikke kunne stemme for ændringsforslagene uanset, at de betragtede dem som forbedringer, og *Aksel Møller* (KF) gav udtryk for den opfattelse, at udvalget burde have afgivet en supplerende udtalelse til tillægsbetænkningen vedrørende de af lægerne rejste spørgsmål, som havde været behandlet i udvalgs møder, efter at tillægsbetænkningen var afgivet. Når et sådant supplement ikke var afgivet, kunne man allerede af denne grund nedlægge indsigelse imod, at lovforslagene færdigbehandlede straks,

Folketingets formand oplyste heroverfor, at der i tinget forelå en tillægsbetænkning i overensstemmelse med forretningsordenens bestemmelser på fuldtud lovlig måde. Hvorvidt udvalget ønskede at afgive en omtrykt eller supplerende tillægsbetænkning, måtte det selv afgøre, idet udvalget var suverænt i dette spørgsmål.

Ved afstemningen om ændringsforslagene vedtoges det første (om fristen for svangerskabsafbrydelse) enstemmigt med 98 stemmer;